

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Rýznarovou (dříve Radkovou) ve věci

žalobce: **S. P.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Petrem Dostálem
sídlem Za Poštou 2, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Spornou otázkou bylo, jestli správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem a jestli řízení trpělo vadami dokazování (opomenuté důkazy, zákonnost odkazu na návod na internetu, rozpory ve výpovědích svědků a zákonnost hodnocení důkazů).
- 2. Žalovaný žalobou **napadeným rozhodnutím** (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze 14. 6. 2023, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 28 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce se dopustil prvního přestupku z nedbalosti tím, že 4. 7. 2021 asi v 3:10 h v obci Horka nad Moravou na ulici Zahradní v blízkosti dětského hřiště jako řidič neregistrované elektrokoloběžky tov. zn. Yume (dále jen „elektrokoloběžky“) při jízdě ve směru od ulice Vodní k ulici Horecká se jako účastník provozu na pozemních komunikacích nechoval dostatečně ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a své chování nepřizpůsobil zejména svým schopnostem. Žalobce v blízkosti domu č. p. 15 nezvládl řízení elektrokoloběžky, upadl na pozemní komunikaci a způsobil tak dopravní nehodu, při které došlo k jeho lehkému zranění a vznikla hmotná škoda na elektrokoloběžce ve výši zřejmě nepřevyšující 100 000 Kč.
4. Žalobce se dopustil druhého přestupku z nedbalosti tím, že ve stejném čase a na stejném místě řídil elektrokoloběžku ve stavu vylučujícím způsobilost. Žalobce si tento stav přivodil požitím alkoholického nápoje. Provedenou analýzou odebrané žilní krve v 5:10 h byla žalobci zjištěna hodnota 1,42 g/kg alkoholu v těle.
5. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 4 písm. a) a § 5 odst. 2 písm. b) ZSP.
6. Žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu tak, že text „*hodnota 1,42 g/kg alkoholu v těle*“ nahradil textem „*hladina alkoholu v krvi ve výši 1,42 g/kg*“ a text ve výroku o uložení pokuty „*podle § 90 odst. 1, § 35 písm. b), § 46, § 47 odst. 1, § 41 odst. 1 ZOP*“ nahradil textem „*podle § 35 písm. b), § 46 a § 41 odst. 1 ZOP*“.
7. **Magistrát v rozhodnutí ze 14. 6. 2022** popsal, že Policie ČR (dále jen „policie“) ohledáním elektrokoloběžky odhadla škodu (odřeni předních řídítek) na 5 000 Kč. Drobné rozpory ve výpovědích svědků jsou po několika měsících od dopravní nehody pochopitelné. Pád žalobce na elektrokoloběžce byl raritní zážitek, proto si ho svědci vštípili do paměti i s různými detaily. Magistrát označil videozáznam (který předložil žalobce) v délce 67 vteřin se záznamem jízdy k místu nehody z 12. 2. 2022 za důkaz, který není vyšetřovacím pokusem ani rekonstrukcí podle platných právních předpisů a není známý jeho autor (k tomu uvedla zástupkyně žalobce, že se k autorství nevyjadřuje). Videozáznam neměl relevanci k řešené věci. Proto ho magistrát nebral v potaz. Prokázané požití alkoholu vylučovalo způsobilost žalobce k řízení elektrokoloběžky a nešlo o ukázněné a ohleduplné jednání, což dokreslila jízda, která nebyla přímá, ale svědek ji vykreslil jako „obloučky“ a navíc skončila pádem. Dodržování nejzákladnějších povinností řidiče mělo vést k minimalizaci rizika úrazu či majetkové újmy. Elektrokoloběžka je vozidlem ve smyslu ZSP.
8. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** popsal svá zjištění z internetových stránek o výkonu elektrokoloběžky a dospěl k závěru, že šlo s ohledem na výkon o motorové vozidlo, k jehož řízení bylo třeba v době spáchání přestupku řidičské oprávnění skupiny A1 v souladu s vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a tato elektrokoloběžka měla podléhat registraci. Proto žalovaný předal věc Okresnímu státnímu zastupitelství v Olomouci k dalšímu opatření. Šetřením policie nebylo prokázáno podezření z trestného činu (a užití nelegálního módu elektrokoloběžky s rychlostí nad 25 km/h), proto se věc vrátila zpět magistrátu. Žalobce měl možnost se k dalším podkladům rozhodnutí vyjádřit a seznámit se s nimi, což neučinil.
9. Videozáznam předložený žalobcem nevyvrátil skutečnosti, které vyplynuly z provedeného dokazování. Magistrát zjistil skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Svědci K. a S. popsali, že viděli žalobce ze vzdálenosti 200 m, jak se blížil k zatáčce u domu č. 33. Videozáznam předložený žalobcem potvrdil, že svědci ho mohli vidět od mostu

ze vzdálenosti 200 m, jak jel na elektrokoloběžce a jak upadl u domu č. 33. Svědecké výpovědi se vzájemně doplňují a shodují.

10. Protože žalobce policii uvedl, že elektrokoloběžku prodal, nemohl ji přezkoumat znalec a nemohly být postaveny najisto její rychlost a výkon. Svědecké výpovědi jednoznačně vyloučily tvrzení žalobce, že elektrokoloběžku pouze vedl. Na žalobce dopadalo osvětlení z vozidla svědků. Žalovaný označil za nepodstatný rozdíl ve výpovědích jmenovaných svědků, jestli se na místo dostavila první policie nebo záchranná služba. Na kvalifikaci skutků nemá tento rozdíl žádný vliv. Žalobce přenesené důkazní břemeno neunesl. Z výpovědí svědků jasně vyplývá, že si žalobce na elektrokoloběžce nemohli zaměnit s jiným vozidlem – motorová vozidla mají světla umístěná oproti elektrokoloběžce výše.
11. **Žalobce v žalobě** namítal, že skutek se nemohl stát tak, jak ho svědci popsali. Správní orgány nevypořádaly dostatečně důkaz – videozáznam, který zaznamenal průjezd místem nehody a který předložil žalobce. Videozáznam měl ukázat vzdálenosti mezi mostkem, pizzerií, stolařstvím a místem nehody. Výpovědi svědků neodpovídají realitě, protože elektrokoloběžka by musela urazit vzdálenost, která převyšovala její technické vlastnosti. Elektrokoloběžka by musela jet rychlostí značně vyšší, než udává výrobce. K tomu je třeba připočítat vrávorání a obloučky, které měl dle svědků žalobce provádět nerovnou trajektorií jízdy. Žalovaný provedl rešerši návodu výrobce elektrokoloběžky na internetu a uvedl, že elektrokoloběžka má rychlost vyšší. Takový způsob dokazování je nedostatečný. Žalobce převedl elektrokoloběžku na třetí osobu, a proto nelze provést její znalecké zkoumání. Správní orgány měly provést dokazování tak, aby zjistily maximální rychlost konkrétní elektrokoloběžky.
12. Svědci objektivně nemohli pozorovat místo nehody. Navíc událost viděli kolem třetí hodiny ránní, kdy byla tma a nesvítilo pouliční osvětlení. Žalobce sice měl na sobě reflexní prvky, ale ty účinkují, až když na ně dopadá světlo. Světla automobilu na žalobce dosvítit nemohla kvůli stromům kolem silnice, profilu zatáčky u místa nehody a podobně. Závěr žalovaného, že na žalobce v rozhodné době svítila světla vozidla svědků, je podle fyzikálních zákonů nesprávný. Svědci rozhodně nemohli vidět jízdu žalobce na elektrokoloběžce. Svědci také nemohli bez jakékoliv pochybnosti přesně vidět, k čemu na místě nehody došlo. Správní orgány se nevypořádaly s rozpory, které v průběhu řízení ohledně skutkového stavu vyvstaly. Skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Správní orgány měly rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo* [§ 69 odst. 2 věta druhá zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“)]. Žalobce navrhoval jako důkaz data z chytrých hodinek. Tato data (měření tepu i více než 100 za minutu) měla osvědčit, že žalobce v rozhodné době šel, jelikož vykazovaná fyzická aktivita neodpovídala jízdě na koloběžce. Tímto návrhem se správní orgány ve správním řízení nezabývaly.
13. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** zopakoval důvody napadeného rozhodnutí.
14. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
16. Mezi účastníky řízení byl spor o to, jestli správní orgány zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jestli neporušily zásadu volného hodnocení důkazů, jestli

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

ve věci byly rozpory ve výpovědích svědků a opomenuté důkazy (videozáznam, data z chytrých hodinek), jestli žalovaný provedl důkaz návodem z internetu v souladu se zákonem a jestli bylo na místě rozhodnout podle zásady *in dubio pro reo*.

17. Předmětem řízení byly: 1. přestupek podle § 125c odst. 1 písm. c) ZSP, tj. porušení § 5 odst. 2 písm. b) ZSP, podle kterého „*řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem*“ a 2. přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP ve spojení s § 4 písm. a) ZSP, podle kterého „*při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu*“.
18. Žalobce konkrétně brojil proti skutkovému závěru, že nezvládl řízení elektrokoloběžky, upadl na pozemní komunikaci a způsobil tak dopravní nehodu. Žalobce nenamítal nic proti tomu, že v jeho těle byl v době spáchání přestupků zjištěn alkohol – porušení § 5 odst. 2 písm. b) ZSP proto nebylo sporné.
19. Přestupek spočívající v porušení obecných povinností podle § 4 písm. c) ZSP magistrát prokázal výpověďmi svědků P. S. a F. K. a dvěma fotografiemi z mobilního telefonu F. K., které byly v souladu podklady rozhodnutí, a to oznámením přestupku, oznámením o dopravní nehodě přijatém policií, záznamem o dechové zkoušce, ověřovacím listem a kalibračním protokolem analyzátoru dechu, úředním záznamem policie ze 4. 7. 2021, protokolem o lékařském vyšetření spojeném s odběrem krve, protokolem policie o nehodě v silničním provozu, plánkem místa dopravní nehody pořízeném policií a fotodokumentací místa nehody a elektrokoloběžky s helmou, kterou pořídila policie.
20. Z citovaných výpovědí vyplynulo, že svědci P. S. a F. K. viděli při jízdě autem žalobce, jak se „motal“ (kličkoval, dělal obloučky) na koloběžce (šlo o takovou rychlost, že se nemohlo jednat o chůzi) a pak spadl na vozovku, přeletěl přes řídítka koloběžky, přepadl přes levou ruku, nešlo o salto. Nejdřív na něho volali z okna auta a když nereagoval, vyšli z vozu zkontrolovat jeho stav. Žalobce ležel v příkopu hlavou dolů. Nebylo jisté, jestli žalobce dýchá; teklo mu z pusy a netvořily se bubliny. Dali ho na bok, kdyby zvracel. Na obličej měl žalobce trochu krve a oděrky. Ze zastávky přiběhli „dva kluci a jedna holka ve věku asi 18-25 let“. Dívka reagovala „poděšeně, stresovala, že žalobce nežije“. Žalobce nevykazoval zjevné známky dýchání a na štípnutí do ucha a nohy nereagoval. Pavel S. proto volal záchrannou službu a postupoval podle jejích pokynů. Když přijela policie, muž začal ojedinele mručet, pak se posadil, jako by mu nic nebylo a snažil se vstát, ale bylo vidět, že nebyl strýzivý. Mladí pak utekli. Po příjezdu lékařky žalobce vyskočil, otřepal se a tvrdil, že mu nic není, stál na vlastních nohou bez problémů. Záchránná služba si ho odvezla. Soud z fotografií zjistil, že koloběžka je odřená.
21. Správní orgány nepostavily dokazování pouze na výpovědích svědků, ale i na dalších podkladech rozhodnutí, které dohromady tvoří ucelený obraz skutkového děje tak, jak se stal a je popsán velmi podrobně v podkladech rozhodnutí a napadeném rozhodnutí. Shoda výpovědí svědků s ostatními podklady rozhodnutí zvyšuje jejich důvěryhodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

22. Ze svědeckých výpovědí a citovaných podkladů rozhodnutí vyplývá, že si žalobce nepočínal tak, aby neohrozil sebe a ostatní účastníky silničního provozu a majetek vlastní i cizí. Žalobce nepřizpůsobil jízdu na elektrokoloběžce stavu vozovky – svědci vypověděli, že jeli nejvýše rychlostí 40 km/h, protože vezli aparaturu ze svatby a v místě je vozovka ve špatném stavu, proto jeli pomalu a mohli vnímat pohyb žalobce. Žalobce nepřizpůsobil jízdu také tmě a svému podnapilému stavu (plynová chromatografie a Widmarkova zkouška u něho prokázaly 1,42 g/kg alkoholu v krvi). Žalobce jel po pozemní komunikaci III. třídy, kde jezdí motorová vozidla a kde je obytná zóna - rodinné domy, restaurace, zastávka hromadné dopravy, dětské hřiště ap. (viz situační plánec policie k nehodě, výpovědi svědků).
23. Nedůvodná je námitka, že výpovědi svědků neodpovídají realitě, tj. že elektrokoloběžka by musela urazit vzdálenost větší, než odpovídá jejím technickým možnostem. Soud ověřil ze svědeckých výpovědí, že svědek F. K. odhadl vzdálenost od mostku, po kterém jeli, po místo, kde se nacházel žalobce, když ho poprvé spatřili při jízdě na koloběžce, na dvě stě metrů. Svědek viděl padat žalobce ze vzdálenosti devadesát metrů a upřesnil, že jde o vzdálenost podle měření na mapy.cz. Mezi spatřením žalobce a jeho pádem uběhlo asi pět až patnáct vteřin. Svědek P. S. odhadl vzdálenost, na jakou uviděl z auta žalobce, opakovaně na dvě stě metrů a pád uviděli ze vzdálenosti asi 150 m, ale to uváděl s rezervou a podle stránek mapy.cz. Výhled svědka a vzdálenosti jsou zobrazeny také v protokole o silniční nehodě na situačním plánu v měřítku 1:200. Z plánu, ohledání a popisu místa dopravní nehody vyplývá, že úsek silnice, po které jel žalobce a za ním svědci, je rovný a přehledný. Soud ověřil z videozáznamu, který doložil žalobce a magistrát provedl jako důkaz při ústním projednání přestupku, že potvrzuje, že pozemní komunikace v místě silniční nehody je přehledná a přímá. Věrohodnost výpovědí svědků posiluje dvě fotografie, na které žalobce leží na kraji vozovky, a dokumentace policie o výjezdu k silniční nehodě. Popsané dvě fotografie jsou přílohou protokolu o výpovědi svědka F. K., který je magistrátu poskytl. Protože bylo prokázáno, že svědci uviděli jízdu a pád žalobce na přímém úseku silnice, mohla na žalobce svítit světla vozidla svědků a ti mohli děj dobře vidět. Ostatně, jinak by u něho nezastavili a nevolali na něho. Když se žalobce neozýval a ležel bezvládně na zemi, svědci vystoupili z auta a začali zjišťovat, co se stalo. Je na místě připomenout, že svědci měli povinnost poskytnout žalobci pomoc, jinak by se mohli dopustit trestného činu neposkytnutí pomoci podle § 150 trestního zákoníku.
24. Žalobce namítal, že ve věci byly rozpory ve výpovědích svědků a výpovědi nebyly nestranné. Žalobce však neuvedl žádný relevantní a uvěřitelný důvod, které by zpochybnil důvěryhodnost, nestrannost či objektivnost svědků a jejich výpovědí či nepodjatost svědků. Žalobce podstatné rozpory ve výpovědích neoznačil a soud zjistil, že svědci vypovídali podrobně o celém skutkovém ději, o jejich obavách o život žalobce a přivolání pomoci a v podstatných rysech se jejich výpovědi shodovaly. Popis jejich jednání je uvěřitelný a odpovídá tomu, co by běžný člověk v takové situaci dělal.
25. Soud proto neshledal porušení § 3 správního řádu, tj. nezákonné zjištění skutkového stavu. Soud neshledal ani porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány zjistily všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu i bez návrhu (z úřední povinnosti) a zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Správní orgány hodnotily podklady (zejména důkazy) podle své úvahy, a přitom pečlivě přihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Vzhledem k tomu, že přivolání policisté zdokumentovali nehodu standardním způsobem a zajistili přitom stopy na místě, byly podklady rozhodnutí velmi podrobné.

26. Při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgány řídily zásadou volného hodnocení důkazů, podle které, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). V posuzované věci správní orgány tuto zásadu neporušily. Z dokazování nevyplývalo více prokázaných verzí příběhu. Ostatně, žalobce vznášel námitky, ale svou, věrohodnou verzi příběhu vůbec nepředložil.
27. V posuzované věci soud neshledal žádný **opomenutý důkaz**. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž soud v řízení přes návrh účastníků nerozhodl, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08 (N 67/52 SbNU 663)]. Tyto závěry platí i pro správní řízení a správní orgány.
28. Žalobce v žalobě namítal, že navrhl důkaz videozáznamem a správní orgány se s ním dostatečně nevypořádaly. Soud ověřil ze správního spisu, že poté, co žalobce předložil videozáznam v čitelné podobě, ho magistrát zahrnul do dokazování a přehrál při ústním projednání přestupku 20. 4. 2022 a podrobně se jím dále zabýval při dokazování i v rozhodnutí ze 14. 6. 2022. Při jednání se magistrát dotázal zmocněnkyně žalobce na účel a okolnosti pořízení. Autorství se zjistit nepodařilo. Magistrát se k videozáznamu podrobně vyjádřil na stranách 11 a 12 rozhodnutí ze 14. 6. 2022.
29. Žalobce v žalobě tvrdil, že navrhl důkaz daty z chytrých hodinek. Takový návrh však správní spis vůbec neobsahuje, není uvedený v žádné písemnosti a data z chytrých hodinek nejsou v záznamu (výstupu), který by žalobce správním orgánům nebo soudu doložil. Ostatně, žalobce v žalobě neuvedl, kdy ho navrhl a jak tento návrh zněl. Soud shledal takový důkaz jako nadbytečný, protože správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
30. Soud přisvědčil žalobci, že vadou řízení bylo dokazování údaji z internetových stránek tak, že je žalovaný pouze citoval, aniž by je vytiskl nebo uložil a dal žalobci možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Takový postup byl v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Jak již vyslovil NSS v rozsudku č. j. 1 As 33/2011-58, *„pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Je proto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení.“*
31. Tento dílčí nezákonný postup však neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a argumentace k výkonu a rychlosti elektrokoloběžky byla nadbytečná. Žalovaný citovaným postupem zjišťoval údaje o výkonu elektrokoloběžky (skútru). Ten by měl význam v případě, že by magistrát uložil žalobci zákaz řízení motorových vozidel anebo by byla pro předmět řízení podstatná existence řidičského oprávnění k řízení skútru (jako znak Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

skutkové podstaty přestupku). O ty však v posuzované věci nešlo. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, protože řídil vozidlo po požití alkoholického nápoje a způsobil dopravní nehodu ve smyslu § 47 odst. 1 ZSP. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) ZSP i § 125c odst. 1 písm. c) ZSP hovoří o řízení vozidla a není důležité, jestli jde o motorové vozidlo či nikoli. Podle § 2 písm. g) ZSP vozidlo je motorové vozidlo, nemotorové vozidlo nebo tramvaj (shodně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 73 A 3/2022-20, bod 23, podle kterého významné ve věci bylo, že žalobce řídil vozidlo a nebylo důležité, jestli to bylo vozidlo motorové, tedy jaký mělo výkon a rychlost). Ani v případě porušení § 4 písm. c) ZSP a spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, tedy ve věci posuzované zdejším soudem, není podstatné, jestli elektrokoloběžka byla považována za jízdní kolo nebo motorové vozidlo.

32. Proto nebylo třeba posuzovat výkon a rychlost vozidla, tj. do jaké skupiny motorových vozidel patří – jestli je elektrokoloběžka považována za jízdní kolo (koloběžku apod.) anebo motorové vozidlo se stanoveným výkonem, jako tomu bylo například v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 41 A 1/2024-39 (obdobně se zabývaly soudy technickými parametry elektrokoloběžky ve věci stručně popsané Ústavním soudem v usnesení č. j. IV. ÚS 1277/23-1 a podrobně Nejvyšším soudem v usnesení č. j. 8 Tdo 904/2022-193).
33. Nedůvodné je žalobní tvrzení, že správní orgány měly **v pochybnostech** rozhodnout **ve prospěch žalobce** (*in dubio pro reo*). V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné důvodné pochybnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce ze spáchání citovaného přestupku. Proto nemá soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 109/2012-26, příp. Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsaným ve výroku napadeného rozhodnutí.
34. Soud uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
35. Správní orgány v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami zjistily skutkový stav a vybraly právní předpisy, pod které ho subsumovaly a z toho vyvodily skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Žalobce nevnesl svými námitkami do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a přenesené důkazní břemeno neunesl.
36. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, proto se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. února 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně